

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 12. srpna 2022 samosoudkyní JUDr. Lenkou Zhoufovou,

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného], toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici České Budějovice

je vinen, že

v [obec] v době od 10. 6. 2020 do 4. 2. 2022, kdy mu bylo v této věci sděleno obvinění, vyjma platby 2 000 Kč dne 24. 1. 2022, záměrně nepřispíval na výživu své nezletilé dcery [celé jméno poškozené], narozené [datum], ačkoli si byl své povinnosti vědom, když ta je stanovena v § 910 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník a konkretizována mu byla rozsudkem Okresního soudu v Liberci 8 Nc 529/2004-14 z 12. 4. 2005 ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 8 P 66/2005 – 65 ze dne 25. 8. 2010, který nabyl právní moci 10. 11. 2010, je povinen přispívat na výživu dcery částkou 3 000 Kč měsíčně, vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky [celé jméno poškozené], narozené [datum], která spolu s dcerou v tomto období žila ve [obec] v okrese [obec] a od [datum], kdy [celé jméno poškozené] dosáhla zletilosti, měl výživné hradit přímo k jejím rukám, a na výživném tak za uvedenou dobu obviněný dluží celkem 58 000 Kč,

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří /3/ měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný neplatil výživné na svou dceru [celé jméno poškozené] v době od 10. 6. 2020 do 4. 2. 2022, ačkoliv v žalovaném období bylo v jeho možnostech a schopnostech hradit výživné byť i jen v poměrné výši, a této své povinnosti si byl náležitě vědom.

2. Soud ke svým skutkovým zjištěním dospěl na základě těchto provedených důkazů.

3. Intervenující státní zástupce při vyjádření k nesporným skutečnostem uvedl, že za nesporné považuje všechny skutečnosti uvedené v podané obžalobě.

4. Obžalovaný se nejprve ač řádně a včas předvolán k hlavnímu líčení nedostavoval, soud tak podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečetl jeho výpověď z přípravného řízení, kde se tento k projednávanému skutku doznal, vyjádřil se i ke svým osobním a majetkovým poměrům.

5. Obě svědkyně [celé jméno poškozené] i [celé jméno poškozené] shodně uvedly, že obžalovaný v projednávaném období pravidelně výživné nehradil, kromě jedné platby v lednu ve výši 2.000 Kč. Dále soud seznal, že s dcerou jsou ve velmi sporadickém kontaktu, Dárky žádné nedává. Dcera v současné době žije u svého přítele pana [příjmení], studuje pečovatelské služby a od 9 let má diagnostikovanou celiakii.

6. Z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], přítelkyně obžalovaného, soud zjistil, že obžalovaný výživné neplatí. [jméno] u nich byla s přítelem, kdy se o tom bavili.

7. Soud dále provedl k důkazu listiny, a to přehled placení výživného, potvrzení o studiu, rodný list, rozsudek Okresního soudu v Liberci č. j. 8 P 66/2005 – 65, rozsudek 8 Nc 529/2004, zprávy Úřadu práce, potvrzení, výpis z živnostenského rejstříku, zpráva zaměstnavatele, zprávy ČSSZ, výpis z CEE, rozsudek 2 T 125/2020-185, usnesení 2 T 125/2020-210, zprávy o pověsti obžalovaného a opis jeho rejstříku přestupků a rejstříku trestů.

8. Následně byl obžalovaný k hlavnímu líčení předveden z věznice, kde po řádném poučení soudem prohlásil svou vinu a zároveň souhlasil s popisem skutku a jeho právní kvalifikací. Vzhledem k těmto skutečnostem soud přijal prohlášení viny obžalovaného ke skutku uvedenému ve výrokové části tohoto rozsudku s tím, že dokazování nebude v daném rozsahu prováděno.

9. Co se týče skutkových závěrů soudu, obě strany učinily nesporný průběh skutku tak, jak je popsán ve výrokové části rozsudku. Obžalovaný po řádném poučení před soudem prohlásil, že je vinen a že souhlasí s právní kvalifikací daného skutku, přičemž soud po zhodnocení celého spisového materiálu jeho prohlášení přijal. Proto soud rozhodl, že se skutek stal, že jej spáchal právě obžalovaný, když další důkazy již více nerozebíral, s tím že přiléhavá je i jeho právní kvalifikace.

10. Stran právní kvalifikace jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům. Obžalovaný jako otec dcery [jméno] po dobu více než 12 měsíců nepřispíval (kromě jedné výjimečné platby), na její výživu, ač to bylo v jeho majetkových možnostech a schopnostech, čímž spáchal přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, neboť toho se dopustil ten, kdo úmyslně neplní svou zákonnou povinnost vyživovat jiného. Povinnost vyživovat své dítě ukládá jejich rodičům zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v části rodinného práva. Zákon ovšem chrání v ustanovení o výživném zájmy dítěte vůči zájmům jeho rodičů a stanovuje jim povinnost vyživovat dítě, a zajistit mu tak životní standard rodičů po dobu, kdy dítě není samo schopno se živit. Otcovství obžalovaného k nezletilému nebylo přitom v řízení žádným způsobem věrohodně zpochybněno. Obžalovaný je veden jako otec nezletilého v jeho rodném listě. Obžalovanému vznikla vyživovací povinnost k dítěti okamžikem jeho narození bez ohledu na to,

zda s ním žil ve společné domácnosti či nikoliv. Obžalovaný měl dostatek finančních prostředků, nebo měl možnost si tyto práci opatřit, a mohl tak výživné hradit, ale bez důvodů zřetele hodných tak nečinil. Z těchto důvodů pak soud jeho jednání stran úhrady výživného kvalifikoval jako úmyslné. Obžalovaný se protiprávního jednání dopouštěl po dobu přesahující 4 měsíců, jak vyžaduje zákon. Jiný než přímý úmysl v intencích § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nebylo možno v jednání obžalovaného dovodit. Obžalovaný tak svým jednáním naplnil znaky shora uvedené skutkové podstaty trestného činu.

11. Při ukládání druhu a výše trestu soud hodnotil následující skutečnosti. Za přečin zanedbání povinné výživy může soud jeho pachateli uložit trest odnětí svobody až na 1 rok. Společenská škodlivost jednání obžalovaného byla v řízení zvyšována chováním obžalovaného po zahájení úkonů trestního řízení, kdy běžné výživné neplatí až do okamžiku rozhodnutí soudu ve věci, naopak byla snižována jeho doznáním. Obžalovaný má v Rejstříku trestů 15 záznamů, a to zejména pro shodnou trestnou činnost, tudíž je na něj třeba pohlížet již jako na speciálního recidivistu. Soud naopak jako k polehčující okolnosti (v tomto případě však spíše formální) přihlížel také k tomu, že obžalovaný při hlavním líčení nakonec prohlásil svou vinu. U obžalovaného jde tedy o opakující nerespektování právního rámce a soud tak má za to, že alternativní tresty k nápravě obžalovaného nijak významně nepřispěly, resp. pro uložení alternativního trestu je obžalovaný nedostatečně kontaktní a nespolupracující a je tedy nutno přistoupit k ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody. S přihlédnutím ke všem skutečnostem a to i prohlášení viny, má soud za přiměřený trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, a to v délce 3 měsíců.

12. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť k tomu byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho opisu, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci prostřednictvím soudu zdejšího. Toto právo však nemají osoby, které se jej výslovně vzdaly.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaní pro nesprávnost výroku, který se jich přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Odvolání lze opřít o nové důkazy nebo skutečnosti.

Liberec 12. srpna 2022

JUDr. Lenka Zhouřová
soudkyně